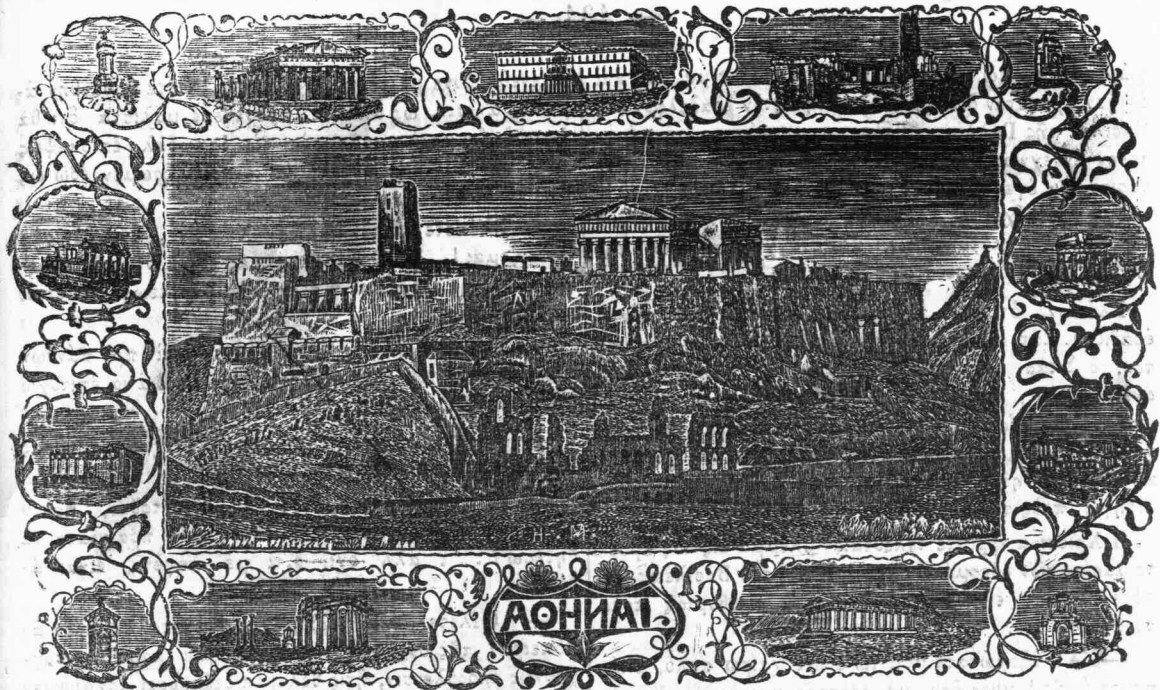

ΠΕΡΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 115.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1852.

ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΣ ΤΙ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΙΒ'.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 114.)

Δ'.

Ποτὲ ἴσως αἱ ὁδοὶ τοῦ Ἰακωβὰλ δὲν εἶχον φαίδρυ-
θῇ διὰ λόγων καὶ γελώτων τοσοῦτον χαρμωσύνου ὅμη
γύρεως κυνηγῶν. Ὁ Κόμης Σπάρ ἐξελέξατο πρὸς συνο-
δείαν τοῦ Βασιλέως τοὺς νεωτέρους καὶ εὐθυμότερους
ἄρχοντας τῆς Αὐλῆς. Ἡ ἐθιμοταξία ἀφέθη ἐντελῶς κα-
τὰ μέρος· ἕκαστος ἐπαίξε καὶ περιίπτατο κατὰ τὴν διὰ
θεσίν του· ἦτον, ἀληθῶς εἰπεῖν, μᾶλλον μία τρελλή
καὶ θορυβώδης ὁμάς μαθητῶν κατὰ τὰς διακοπὰς, φε-
ρόντων τὰς διασκεδάσεις των πέραν τῆς ἐκτάσεως τοῦ
αὐστηροῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ καθηγητοῦ, ἣ ἐν κυνήγιον.
Ὁ Κάρολος αὐτὸς εἶχεν ἀπογυμνωθῇ τῆς σοβαρᾶς προ-
σωπίδος, ἥντις ἐκάλυπτε συνήθως τὸ πρόσωπόν του.
Ἐλάμβανε μέρος μ' ὅλην τὴν ὁρμὴν τῆς ἡλικίας του
εἰς τὰ παιγνίδια καὶ τὰς πονηρίας τῶν εὐθύμων συν-

τρόφων του· ὠμίλου, ἐγέλων, ἀστείζοντο μεγάλως ἐπὶ
τῶν τελευταίων συμβεβηκότων· ἐπευρῆμιον πρὸ πάν-
των ἐπὶ τῆς εὐτυχούς μεταβολῆς, ἥτις ἀντικατέστησε
ἀξίεραστον καὶ νέαν βασιλείαν, ἀντὶ μιᾶς γραΐας καὶ
ψυχρᾶς ἀντιβασιλείας. Συνέχαιρον ἑαυτοὺς, διότι διέ-
φυγον τέλος τὴν θλίψιν αὐλῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάν-
τα ἦσαν ξηρὰ καὶ μεμετρημένα, ὡς τὴν γυναῖκα, ἥτις
πρῶτατο αὐτῆς. Οἱ καιροὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἐρώ-
των ἐπανεγεννῶντο. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἔφερε φυ-
σικῶς τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τῆς νέας κόρης, ἥτις παρί-
στατο τόσον παραδόξως εἰς τὴν τελετὴν τῆς παραμο-
νίας. Τοῦτο ἀνύψανε τὰς χάριτας καὶ τὴν καλλονὴν τῆς
Χριστίνης· εἶχεν αὕτη μέτωπον τόσον καθαρὸν, μει-
διάμα τόσον εὐπροσῆγορον, καὶ τόσην γλυκύτητα εἰς τὸ
βλέμμα, ὥστε, ἀληθῶς, ὠρεῖλέ τις νὰ περιμεινῇ, ὅτι
θὰ τὴν ἴδῃ μετ' ὀλίγον φέρουσαν μολύβδινον σκῆπτρον
μεθ' ἐνὸς ῥοδίνου. Οἱ αἰνιγμοὶ ἐπανῆλθον τόσον βαγ-
δαῖοι καὶ πολυπληθεῖς, ὥστε ὁ Κάρολος, μὴ δυ-
νάμενος πλέον ν' ἑπατηθῇ, προσεπάθει νὰ διαλύ-
σῃ ἀπάτην, ἥτις προσέβαλε τὴν ὑπόληψιν τῆς προστα-
τευομένης του· ἀλλ' ἡρνήθησαν νὰ τὸν πιστεύουσιν· ἀ-
πέδιδον τὰς ὑπεκφυγὰς του εἰς μετριοφροσύνην παρεξη-
γηθεῖσαν. Διὰ νὰ τὸν ἐνοσφύνουναι, τῷ ἔθεσαν ὑπ' ὅψιν
τοὺς ἐρωτας ὄλων τῶν Μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης· προ-

χώρησαν νὰ τῷ ἀναφέρωσιν ὡς παράδειγμα, ἀν καὶ ὀλίγον ἄχρηστον διὰ τὴν παλαιότητα, τὸν ἐξάδελφόν του Βασιλέα τῆς Γαλλίας. Τέλος συνεκοίεσαν τὰ πάντα τὸσον ἐντέχνως, ὥστε ὁ Κάρολος ἠθάνθη τὴν φαντασίαν του ἐγερθεῖσαν, ὅχι μόνον ὑπὸ φιλαυτίας, ἀλλ' ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φθάσῃ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν πραγματοποιήσιν, καὶ ἐσυγχώρησε διὰ τῆς σιωπῆς του νὰ πιστεύουσιν, τι ἤθελον.

Βλέπων, ὅτι, ἐκ τοῦ μέρους τούτου, τὰ πάντα ἐδάδιζον κατ' εὐχὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του, ὁ Σπάρ ἐδίωκε τὸν ἱππὸν του νὰ προχωρήσῃ ἀνεπιτηδείως, ἔπειτα, ὅταν ἐνόησεν ὅτι οἱ κυνηγοί, εἰσελθόντες εἰς τὰς περιστροφάς τοῦ δάσους, δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν παρατηρήσωσιν, ἔστρεψε τὸν χαλινὸν καὶ ἠκολούθησε, καλπάζων, τὴν δίοδον, ἥτις τὸν ὠδήγει πρὸς τὸν πυργίσκον.

Ἡ Χριστίνα ἐβρίπτε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὰς προτομασίας τῶν ἑδωμάτων τῆς δρέξεως τοῦ Βασιλέως, ὁπότε ὁ κόμης εἰσῆλθεν· ὑπῆγε μετὰ προθυμίας πρὸς συνάντησιν του.

— Ἀ! ἐξοχώτατέ μοι, τῷ εἶπε, χαίρω πολὺ, βλέπουσα ὑμᾶς! χθὲς δὲν μὲ ἐδόσατε καιρὸν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω· ἐπιτρέψατε, νὰ σᾶς ὁμολογήσω σήμερον τὴν εὐγνωμοσύνην μου . . .

— Μὴν ὀμιλῶμεν πλέον, Χριστίνα, περὶ τῆς εὐτελοῦς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν ἡ συγχυρία μοὶ ἐπροξένησε τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶ; ἀποδόσω. Πρόκειται σήμερον, ἄλλως τε, περὶ πράξεως πολλὰ σπουδαίας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ δράμα θέλει μεταβληθῇ· διότι ἐγὼ μὲν θέλω εἶσθαι προστατευόμενος, σὺ δὲ προστατρία, ἐὰν θέλῃς· νὰ μοὶ χαρίσῃς τὴν εὐνοίαν ταύτην.

— Ἐὰν τὸ θέλω! . . . ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀστείότης, Κύριε Κόμη . . . Διὰ νὰ ἦναι ὠφέλιμος εἰς τόσον μεγάλον Κύριον ὡς ὑμᾶς, ποία εἶναι ἄρα ἡ δύναμις τῆς πτωχῆς Χριστίνης;

— Ἡ δύναμις τῆς Χριστίνης δὲν θέλει ἔχει ἄλλα ὄρια, παρὰ τὰ ὑπὸ τῆς θελήσεώς της ἐπιβληθόσιμα.

— Θέλετε νὰ παίξετε μὲ τὴν ἀπλότητά μου! εἰλικρινῶς, ἐξοχώτατε, τοῦτο δὲν εἶναι καλόν.

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι νὰ ἔχω τοιοῦτον στοχασμόν! ἀλλὰ σκέφθητι ὀλίγον, Χριστίνα, καὶ ἐπανάλαβε τὰς ἐνθυμήσεις σου. Ὅποτε ὁ Κάρολος, προτοῦ λάβῃ εἰς χεῖρας τὰς ἡνίας τῆς Διοικήσεως, ἤρχετο εἰς Ἰακωβάδην, νὰ ζητήσῃ διασκεδάσεις κινᾶς, ἦτο τοῦτο, πάντοτε σχεδὸν, εὐχαρίστησις διὰ τὸ κυνήγιον, ὅπερ τὸν εἴλκυε, κατὰ προτίμησιν πρὸς τὴν μεμονωμένην ταύτην κατοικίαν· Δὲν ἐλάμβανε μᾶλλον εὐχαρίστησιν, ἐπανευρίσκων ἐδῶ ἐκείνην, ἥτις εἶχε συμμερισθῇ τὰ πρῶτά του παιγνίδια;

— Ὡ! ὅσον διὰ τοῦτο, δὲν θέλω ἀρνηθῇ, ὅτι μὲ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος πολλάκις.

— Δὲν εἶσθε συνήθως τότε ἡ ἐμπιστευμένη τῶν ἀντιφάσεων του, τῶν θλίψεων του;

— Καὶ τοῦτο προσέτι εἶναι ἀληθές.

— Καὶ ὅταν χθὲς σᾶς ὑπεδέχθη, δὲν παρετήρησατε ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν παρουσίαν σας, μεταβολὴν τινα εἰς τοὺς τρόπους του;

— Ἄλλ' ὅχι· διότι ἡ ἰδέα ὅτι ἤμην ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, μ' εἶχε καταστήσει ὅλως τρέμουν· καὶ

μ' ἐνεθάρρυνε μὲ τόσῃ ἀγαθότητι, ὥστε ἠθάνθην ἀμέσως ἄνεσιν. ὡς ἄλλοτε· προσέθεσε μάλιστα ὅτι θὰ ἐπαναλάβῃ μετὰ χαρὰς τὰς εἰς Ἰακωβάδην ἐπισκέψεις του, καὶ ὅτι κατ' αὐτάς, θὰ συνομιλήσωμεν ἐδῶ ὡς δύο φίλοι.

— Βλέπετε λοιπὸν καλῶς, Χριστίνα, ὅτι δὲν σᾶς ἀστέλλομαι! . . . Ὁ Κάρολος σᾶς εἶπεν ὅτι σᾶς ἐθεώρει ὡς φίλην του, καὶ ἡ φίλη ἐνὸς Βασιλέως δὲν εἶναι παντοδύναμος;

— Ὅρθως λαλεῖτε, Κύριε Κόμη· καὶ πρὸ πάντων στοχάζομαι, ὅτι εἰς μόνος λόγος ἤρχετο διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χάριν τοῦ Ῥοζέν.

— Θὰ ἐπιτύχετε ἐπίσης θλας τὰς χάριτας, ὅσας θέλετε εὐρεσθηθῇ νὰ ἀπαιτήσητε.

— Τὸ πιστεύετε; . . . Ὡ! ἐὰν ἦτο τοῦτο, πόσον θὰ ἤμην εὐτυχής! . . . Θέλω εὑρεῖ τόσα πράγματα νὰ ζητήσω! . . . ἀλλ' ὅχι, β,τι μὲ λέγετε, εἶναι ἀδύνατον.

— Θέλετε μίαν δοκιμὴν; Κάμετε σήμερον ἀπόπειραν τῆς δυνάμεώς σας· θὰ μοὶ κάμετε συγχρόνως ἐκδούλευσιν, ἥτις θέλει ἐπιβεβαιώσει τὸν αἰώνιον φόρον τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνης μου.

— Ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, θέλω τολμήσει πᾶν, β,τι ἐπιθυμεῖτε, Κύριε Κόμη. Περὶ τίνος πρόκειται; Ὁ Σπάρ ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του περγαμηνόν.

— Ἡ πρᾶξις αὕτη, ἀπεκρίθη, παρουσιάζων αὐτὸν πρὸς τὴν Χριστίαν, ἐὰν περιεβάλλετο διὰ τῆς βασιλικῆς ὑπογραφῆς, ἤθελε πραγματοποιήσῃ θλα τὰ ὄνειρα τῆς ἐπιτυχίας μου καὶ τῆς τύχης μου.

— Καὶ στοχάζεσθε, β,τι θέλει ἐπαρκέσει ἡ αἰτησίς μου, διὰ νὰ συγκατατεθῇ ὁ Βασιλεὺς νὰ ὑπογράψῃ;

— Ἐχω βεβαιότητα περὶ τούτου.

— Ἀλλὰ, προσέτι, ἀνάγκη εὐνοικῆς τίνος περιστάσεως.

— Δὲν θέλει λείπει τοιαύτη νὰ προσφερθῇ, ὅταν θὰ ἦτο εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἐγὼ!

— Ὁ Βασιλεὺς ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ κάμετε ἡ ἰδία τὰς τιμὰς τοῦ γεύματος.

— Δότε λοιπὸν, Κύριε Κόμη, εἶπεν ἡ Χριστίνα λαμβάνουσα τὸν περγαμηνὸν καὶ θέτουσα αὐτὸν εἰς τὸν στηθόδεσμόν της. Εἶμαι πολὺ μακρὰν τοῦ νὰ πιστεύσω τόσῃ ἐπιβρόχῃ, ὅσην ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ ὑποθέτετε· ἀλλὰ ἔχετε πολλὰ δικαιώματα εἰς τὴν ἰδίαν μου ἀφροσύνην, καὶ δὲν μοὶ ἦναι ἐπιτετραμμένον νὰ διστάζω.

Δύο στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ ἠκούσθησαν εἰς τὴν δίοδον· ἀνήγγειλον τὴν ἄρξιν τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Ἡ Χριστίνα, ὅλως τεταραγμένη ἐκ τῶν νέων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ἡ μετὰ τοῦ κόμητος Σπάρ συνομιλία της τῇ εἶχεν ὑποβάλει, ἠθάνθη πάλλουσιν τὴν καρδίαν της μὲ σφοδρότητα. Μόλις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προσέλθῃ ἐνώπιον τοῦ Κερόλου, καὶ ὅτε τὸν εἶδε πλησιάζοντα αὐτὴν, περικυκλωμένον ὑπὸ τῶν αὐλικῶν, ἐπίστευσεν ἐαυτὴν ἐτοιμὴν νὰ ἐκπνεύσῃ.

Ἡ στάσις τοῦ Βασιλέως δὲν ἦτο σχεδὸν βεβαιότερα ἀπὸ τὴν τῆς Χριστίνης· οἱ διακεκομμένοι λόγοι καὶ αἱ παρεισαγωγαὶ τῶν αὐλικῶν του, τῷ εἶχον γεννήσει πολλὰς σκέψεις εἰς τὸ πνεῦμα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπῆρχον αὐταὶ πρῶτην φοράν, καὶ ὑπὸ τὴν ἐρωτικὴν σχέσιν ὑπῆρχον μεγάλα χάσματα εἰς τὴν ἀνατροπὴν του,

εὐρέθη ὑπὸ τὴν ἐπιβρότην ἀνυπερβλήτου τινὸς δειλίας, ἥτις ἐδίδεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ εἶδος ἀνεπιτηδαιότητος, σχεδὸν κομιχῆς. Οὕτως, ἐμπειρότεροι παρ' αὐτὸν, ἀν καὶ ὀλίγον πλησιάζοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν Ἀρχόντες, θεωρήσαντες ἀλλήλους, δὲν ἠδυσήθησαν νὰ κολάσωσιν ἐν μειδίᾳ. Ὁ Κάρολος παρετήρησε τοῦτο, καὶ παρειὺς, ἐν ἑλλείψει συνηθείας, ἡ φιλαυτία ἤλθεν εἰς βοήθειάν του· ἔτρεξε πρὸς τὴν Χριστίαν, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ με κεφαλὴν ὑψωμένην, με βλέμμα θριαμβευτικόν, τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ πλησίον του. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ Κάρολος ὑπερεπήδησε τὸν Ρουδίκωνα.

Ἐντοσούτω, εἶναι πιθανόν, ὅτι, ἐὰν ἡ ἐργασία τῶν ἀνθογαλάτων καὶ τῶν μελοπητῶν δὲν εἶχεν ἀποπερατωθῇ, ὁ ἥρωας μας ἤθελε μείνει μετὰ τὴν νίκην του· ἀλλ' αἱ μελόπηται συνωδεύοντο δι' ἡλίστου τινὸς οἴνου τῆς Οὐγγαρίας, καταλλήλου νὰ δώσῃ τὴν θρασύτητα εἰς τὰς μικροτέρας ἐπιχειρήσεις. Ἰσχυρὸς διὰ τοῦ ἔρωτος, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὡραίας γειτόνος του, καὶ τῆς αὐθαδείας τοῦ ποτηρίου του, τὸ ὅποιον ὁ Σπάρ ἐφρόντιζε νὰ μὴν ἀφίγη ποτὲ κενόν, ὁ Κάρολος δὲν ἐβράδυνε νὰ συμμερισθῇ τὴν παιδρότητα τῶν συνδαιτυμόνων του. Ἡ συναναστροφή, ἀρχίσασα διὰ τόνου καταλλήλου, ἐνεψυχώθη, ἔγεινε πάλιν θορυβώδης.

Παρήλθε στιγμή τις, καθ' ἣν ἐνδίδων εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ τὸ διπλοῦν πῦρ, ὅπερ ἀνῆψε τὸν ἐγκέφαλόν του, ὁ Κάρολος ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ :

— Ὅχι, δὲν θὰ στοχασθῶ ποτὲ, ὅτι ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία, παρ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνω σήμερον· εἰς σὲ Χριστίνα, δεῖλω νὰ εὐγνωμονῶ διὰ τοῦτο! ὦ! πῶς δύναμαι νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν περὶ τούτου εὐγνωμοσύνην; ἐμίλησον, ζήτησόν μοι πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.

Ὁ κόμης Σπάρ ἔκαμεν εἰς τὴν Χριστίαν νεῦμα συνεννόησεως.

Ἐβουρεν ἐκ τοῦ στηθοδέσμου τῆς τὸν περγαμηνὸν, καὶ τὸν ἔθεσεν ἐνώπιον τοῦ Καρόλου.

— Ὑπογράψατε, Μεγαλειότατε, εἶναι ἡ μόνη πρᾶξις, τὴν ὁποίαν ἀπαίτω παρὰ τῆς Ὑμετ. Μεγαλειότητος.

— Τί εἶναι τοῦτο; εἶπεν ὁ Κάρολος· ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ, ὡραία μου Κόρη, εἰσοὶ κάτοχος προσέτι ὑψηλῆς πολιτικῆς!... Ἰδοὺ, Κύριοι, δὲν πρόκειται τίποτε ὀλιγώτερον παρὰ νὰ ὑπογράψω συνθήκην εἰρήνης μετὰ τῆς Δανιμαρκίας.

— Συνθήκην εἰρήνης! ἀνέκραξαν οἱ συνδαιτυμόνες, τῶν ὁποίων ὁ λόγος ἤρχιζε νὰ μὴν ᾔναι σταθερώτερος τοῦ λόγου τοῦ Βασιλέως. Τοῦτο εἶναι μία ἐμπνευσις τοῦ οὐρανοῦ, ὑπογράψατε, Μεγαλειότατε.

— Ἄνευ εἰρήνης, οὐδέλως ἡδοναί.

— Ἄνευ εἰρήνης, οὐδέλως ἔρωτες.

— Ἡ εἰρήνη εἶναι τὸ ὑπέρτατον καλόν, ἃς πίνωμεν εἰς τὴν εἰρήνην!

— Ἄς πίνωμεν εἰς τὴν εἰρήνην, ἐπανέλαβον πάντες ἀπὸ καρδίας.

— Καὶ θὰ πίνω μετ' ὑμῶν, Κύριοι, εἶπεν ὁ Κάρολος ὑψώνων τὴν ποιήριόν του. Ἐμπρὸς, κέρνα, Χριστίνα· εἰς τὴν ἐνώσιν τῆς Δανιμαρκίας μετὰ τῆς Σουηδίας!

Μετὰ τὴν πρόποσιν ταύτην, ὁ Κάρολος ἐκάθησε, χωρὶς ὀλίγον νὰ κλονισθῇ ἡ χεὶρ του τότε ἀπήνησε τὴν τοῦ κόμης Σπάρ, ὅστις τῷ παρουσίαζε γραφίδα. Ὑπέγραψε τὸν περγαμηνὸν καὶ τὸν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Χριστίαν.

Στιγμαί τινες παρήλθον μόλις καὶ ὁ κόμης Σπάρ εἶχε μετὰ χαρᾶς τὴν συνθήκην εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του. Κάτοχος τοῦ θησαυροῦ τούτου, τοῦ τόσον ἐπιθυμητοῦ, ἐπετάχυνε τὴν ἐξοδόν του, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο, μήπως ὁ Βασ.λεὺς, φωτιζόμενος ὑπὸ ἀμυδροῦ τινος φωτὸς τοῦ δικαίου, μεταβάλῃ γνώμην, καὶ ἀκολουθησάντων τὸ παράδειγμά του καὶ τῶν ἄλλων Κυρίων, ὁ Κάρολος ἔμεινεν μόνος μετὰ τῆς Χριστίνης.

Ε'.

Ὁ Κόμης διευθύνθη πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, ὅπου ἔμεινον οἱ ἐπιστάται τῶν κυνῶν, οἱ θαλαμηπόλοι καὶ οἱ φύλακες. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, γέρων τις πρὸ μικροῦ ἀφιπεύσας, διήλθεν ἐκείθεν καὶ ἡρεῦνα μετὰ ψυχικὴν ἀγωνίαν ποῦ ἡδύνατο νὰ ᾔναι ὁ Βασιλεὺς· ἦτον οὗτος ὁ σύμβουλος Πιπὲ, τοῦ ὁποίου ἡ διακοπή, μ' ὅλον τὸν πατριωτισμὸν ὅστις τὸν εἶχεν ἐνθουσιάζει, ἐπέτυχε τὴν παραμονὴν τόσον μικρὰν ἐκβασιν. Ὁ πρῶν παιδαγωγὸς τοῦ Καρόλου ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὅλα τὰ σημεῖα σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ. Ἐντοσούτω ἀφοῦ ἐδίστασε στιγμὰς τινάς, ὡς νὰ ἐζήτηι νὰ ἐπαναφέρῃ ζωνρόν τι αἰσθημα ἀποστροφῆς, ἐπλησίασε τὸν ὑπουργὸν καὶ τῷ εἶπε μετὰ τόνου φωνῆς προδιδοντα ταραχὴν.

— Εἶναι ἴσως εὐτυχὴς συγκυρία τοῦτο, Κύριε Κόμη, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν συναντώμεθα, προτοῦ νὰ ὑπάγω μακρύτερα.

— Συγχωρήσατέ μοι, Κύριε Σύμβουλε, ἐπεὶ γομαι...

— Ἐχω ὀλίγους λόγους νὰ σᾶς εἶπω, καὶ εἶναι οὗτοι τόσον σπουδαῖοι, ὥστε θὰ δυνηθῇτε νὰ μοὶ χαρίσῃτε στιγμήν τινα.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Περὶ τῆς τιμῆς σας, Κύριε Κόμη.

— Περὶ τῆς τιμῆς μου;

— Συγχωρήσατε, εἰς τὴν ἀπροσδόκητον εἰλικρίνειάν μου, ἐὰν μέλλω νὰ δικαιοθῶ ἐν τέλει. Ἐχετε μετὰ τῆς Δανιμαρκίας μυστικὰς συνεννοήσεις.

— Κύριε!

— Τὸ ἡξυρῶν καὶ ἐξηπατήσατε τὸ πνεῦμα τοῦ Βασιλέως, διὰ νὰ ἀποφασίσῃ τὴν εἰρήνην.

— Θέλω νὰ σᾶς ἀποκριθῶ καλῶς, ἄνευ παραφορᾶς, ὅτι ἐὰν ἐργάζομαι νὰ ἐπέτυχον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, ἔπραξα τοῦτο διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ἰδίαν μου πεποίθησιν, καὶ ὅτι δὲν νομίζω ἑμαυτὸν ὑπόχρεον νὰ δώσω λόγον πρὸς οὐδένα.

— Σκεφθῆτε, Κύριε Κόμη, εἶναι ἀκόμη καιρὸς πρὸς τοῦτο. Διὰ τελευταίαν φορὰν, σᾶς προτείνω νὰ ἐνωθῶ μετ' ὑμῶν εἰλικρινῶς διὰ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου μας. ὦ! φυλαχθῆτε, προτοῦ μοὶ ἀρνηθῆτε! Μὴ λησμονήσατε ὅτι μία ἡμέρα ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀνατρέψω τὰ

σχέδια τῶν καλῆτέρων συνδιασμῶν, καὶ τὰς ζερεωτέρας τυχάς.

Ὁ Σπάρ ἔκαμε νεύμα εἰς ὑπηρετήν τινά νὰ πλησιάσῃ. ἔπειτα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του τὴν συνθήκην, τὴν ἐποίαν ἔειπεν ἀνοικτὴν ἐνώπιον τοῦ Πιπέ.

— Κύριε Σύμβουλε, ἰδοὺ ἡ ἀπόκρισίς μου . . . Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ἀπειθυμῶν εἰς τὸν ὑπηρετήν, ἔπλευσεν ! καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ δοθῶσιν εἰς τὸν Πρέσβυν τῆς Δανιμαρκίας.

Καὶ μετὰ βαθὺν χαίρεισμον, συνωδευόμενον δι' εἰρωνικοῦ μειδιάματος, ἀπεμακρύνθη τοῦ Πιπέ, ὅστις διέμενον ἀκίνητος, βυθισμένος εἰς ἀνεξήγητον ἐκ πληξίν.

Ἄλλ' ἡ ἀγανάκτησις καὶ ὁ θυμὸς ἔσυρον μετ' ὀλίγον τὸν Σύμβουλον ἐκ τῆς ἀθυμίας ταύτης· ἠκολούθησε διὰ κεραυνόβλοιο βλέμματος τὸν ὑπουργόν. ὅστις ἀπεμακρύνετο, καὶ τῷ ἐκραύγαζε διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς :

— Ὑπαγε, ἄθλιε, ὑπαγε νὰ φέρῃς εἰς τοὺς ἐχθρούς μας τὴν ἀτιμίαν τῆς Σουηδίας ! Δὲν θὰ ἦται ὁ μόνος, ὅστις θὰ σπάζῃ τὸν καρπὸν.

Ἡ ἀναφώνησις αὕτη ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ νέος τις στρατιώτης, ὅστις μεμονωμένος ὦν εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας ἐκ τῆς σκυθρωπότητος τῆς φυσιογνωμίας του ἐκρινέ τις, δὲν εἶχεν ἀπωλέσει οὐδὲ λέξιν ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν δύο ἐπισήμων ἀνδρῶν.

Ὁ Πιπέ δὲν παρετήρησε ποσῶς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο οὔτε τὴν μεγάλην βίαν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ στρατιώτης ἔβαλε τὰ ὅπλα του καὶ ἐπροχώρησεν ἔξω τοῦ πυργίσκου. Μὲ πνεῦμα ἡττοληγμένον, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ διελθόντα, ἐβάδισε ταχέως πρὸς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦτον ὁ Βασιλεὺς.

Καθ' ἣν στιγμήν οἱ Κύριοι τῆς ἀκολουθίας τοῦ Καρόλου εἶχον ἐγερεθῇ ἐκ τῆς τραπέζης διὰ ν' ἀποσυρθῶσιν, ἡγέρθη ἐπίσης καὶ ἡ Χριστίνα· ἀλλὰ μὴ ἠξεύρουσα, ἂν οἱ συνδαιτημένους ἤθελον νὰ μείνῃ αὕτη ἢ νὰ ἐξέλθῃ, ἐδίσταζε τί νὰ πράξῃ, ὅποτε ὁ Κάρλος τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἔσυρε βιαίως νὰ καθίσῃ παρ' αὐτῷ.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἀφήσῃς μόνον, Χριστίνα μήπως φοβῆσαι νὰ μείνῃς μετ' ἐμοῦ κατὰ μόνας;

— Ὡ! ὄχι, Μεγαλειότατε . . . δὲν εἶναι τοῦτο, ἄλλως τε . . . καὶ ἔπειτα μὲ κράζουν . . . μὲ εἶπατε χθές, ὅταν θὰ ἔλθετε ἐδῶ, θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ φιλίας . . . μὲ τόσον κόσμον ἐδῶ, δὲν εἶναι σχεδὸν δυνατόν τοῦτο.

— Ἐχεῖς δίκαιον, ἀλλὰ τώρα ἐξέλιπον οἱ ὀχληροὶ ἐκεῖνοι ἀκροαταί.

— Δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ πάντων κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας ;

— Δύναμαι νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου . . .

— Καὶ ἂν ἔχετε δυσκολίαν τινὰ ἢ φιλία θέλει σὰς συμβουλευεῖται.

— Ἡ φιλία ! πάντοτε ἡ φιλία ! αὕτη εἶναι μία λέξις λίαν λυπηρὰ καὶ λίαν ἀσήμενος, Χριστίνα ! εἶπεν ὁ Κάρλος ἐγειρόμενος καὶ προσελθὼν ἐπ' αὐτῆς σπινθηροβλοῦντας ὀφθαλμούς.

— Θεέ μου ! τί ἔχετε, Μεγαλειότατε ; Πῶς μὲ βλέπετε ! μὲ τρομάζετε !

— Στοχάζεσαι ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ συγκατατεθῶ εἰς τὸ ψυχρὸν αἶσθημα τῆς φιλίας ! Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν εἰς τὴν καρδίαν σου παρὰ ἀδιαφορία ! ἀλλ' εἰς τὴν ἐδικήν μου ὑπάρχει ἔρως, Χριστίνα, ἔρως πρὸς σέ, καὶ ὁ ἔρως οὕτως μὲ πρέπει.

Πᾶν ὅ,τι ἐβρίθῃ ἐν καιρῷ τοῦ γεύματος, ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Χριστινῆς, ἥτις τότε ἠννόνησεν. Ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵσχους καὶ τῆς ἀγανακτήσεως ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ὁ Κάρλος τὴν ἐκράτησε.

— Ὡ ! ἀφήτατέ με, ἀνέκραξεν αὕτη, μὲ ἠπατήσατε σκληρῶς ! . . . Σὰς ἐξορκίζω, ἀφήτατέ με νὰ ἐξέλθω !

— Ὅχι, δὲν θὰ μὲ διαφύγῃς ποσῶς !

— Ἐὰν κάμετε ἐν βῆμα περιστότερον, Μεγαλειότατε, θὰ φωνάξω.

— Οὐδεὶς τολμᾷ ἐδῶ νὰ σέ ἀκούσῃ.

Κατέλαβεν οὗτος ἐκ νέου τὴν χεῖρα τῆς Χριστινῆς· ἀλλ' ἀποσύρσας αὐτὴν μὲ δύναμιν, τὴν ἤγειρε, καὶ ῥάπισμά τι ἔπεσε ταχὺ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς παρειᾶς.

Ἐγένετο τοῦτο, καθ' ἣν στιγμήν ἠνοιχθῇ ἡ θύρα καὶ ἐφάνῃ ὁ σύμβουλος Πιπέ.

Ὁ Κάρλος εἶχεν ὀφριάσει ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς χειρονομίας τῆς Χριστινῆς καὶ ἡ πρώτη του κίνησις κατελήφθη ὑπὸ θυμοῦ· ἀλλ' εἰς τὴν ἀπροσδόκητον θέαν τοῦ σοδρατοῦ ἀνδρὸς, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου, περισσότερον παντὸς ἄλλου, ἐφοβεῖτο νὰ εὐρεθῇ ἐρυθρίων, οἱ καρποὶ τοῦ οἴνου διεσπείδαντο ἐντελῶς· ἐστάθη παρρηθὺς, προσβληθεὶς ἀπὸ ἐκπληξίν, καὶ μὲ μέτωπον κεκυρτώσ ἐκ τοῦ αἵσχους.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε ψυχρῶς ὁ Πιπέ· ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὐρῶ ἐδῶ τὸν Βασιλέα τῆς Σουηδίας.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ὡς διὰ ν' ἀποσυρθῇ.

— Σταθῆτε ! Κύριε σύμβουλε ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρλος· ὁ μαθητὴς σας δὲν ἀπώλεσε τὴν ἔξιν τῶν μαθημένων σας· σὰς εὐχαριστεῖ δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔρχεσθε νὰ τῷ δώσητε. Καὶ τώρα τί θέλετε ; ὀμιλήσατε, σὰς ἀκούει ὁ Βασιλεὺς.

Ὁ Πιπέ ἐξεδίπλωσεν ἐπιστολὴν τινὰ ἀποσπαραγμένην, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας καὶ τὴν παρούσασεν εἰς τὸν Βασιλέα, χωρὶς νὰ προσέρῃ λόγον. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔφερεν ἐπιγραφήν : Εἰς τὴν Α. Ἐξοχώτητα . . . τὸν πρωθυπουργόν τοῦ Βασιλείου τῆς Δανιμαρκίας : ὑπόμνημα ἐμπιστευτικόν.

— Εἶναι διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Πρέσβους· πῶς κατέχετε ὑμεῖς τὸν χάρτην τοῦτον ; ἡρώτησεν ὁ Κάρλος ἐκπληκτός.

— Αἱ ὑποφαῖαι μου εἶχον ἐγερεθῇ, ἀπεκρίθη ὁ Πιπέ καὶ δὲν εἶναι δυσκολώτερον ν' ἀγοράσῃ τις ἓνα ταχυδρόμον, ὡς καὶ ὑπουργόν τινα. Ἀναγνώτατε, Μεγαλειότατε.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν οὕτως :

α' Ἐξοχώτατε,

α Αἱ ὑποθέσεις μας ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν στροφὴν εὐνοϊκωτέραν. Τὰ πάντα μὲ κἀμνον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν ν' ἀποκοιμήσωμεν τὸν νέον Λέοντα τῆς Σουηδίας· ἥτις ὁ Κόμης Σπάρ, ἀνυπόμονος νὰ κερδίσῃ

τὴν κομητείαν Δελμενόρστ (Delmenhorst) ἐπέτυχεν αὐτὸς εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Καρόλου IB', ἰδέας ἔρωτος, καὶ χάρις εἰς τὴν βοηθητικὴν ταύτην δύναμιν, θέλω διαδιδάσκειν ὑμῖν μετ' ὀλίγον, τὸ ἐλπίζω, τὴν ἐπίσημον εἰδησιν τῆς ἀποπερατώσεως μιᾶς συνθήκης, ἣτις θέτουσα ὅρια εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς Σουηδίας, θέλει παγιώσκει τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς Δανιμαρκίας . . . »

«Ο Καρόλος δὲν ἤθυνθη ν' ἀναγνώσῃ περισσότερον· ὁ θυμὸς τὸν ἐπνίξε, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, τὸ πρόσωπόν του ἐρυθρία καὶ ὠχρία, αἱ χεῖρές του ἔτριψαν τὴν ἐπιστολὴν μὲ σφοδρότητα· καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἔθρας του μετ' ἀπελπισίας.

— Εἶναι πλέον ἀργά, Κύριε Πιπὲ, εἶναι πλέον ἀργά· ὑπέγραψα.

— Εἶναι τοῦτο ἀληθές, Μεγαλειότατε, εἶπε στρατιώτης τις, ὅστις ἤρχετο νὰ σταθῇ εἰς τὴν εἰσόδον τῆς αἵθουσας μὲ στολὴν ἀτακτον, τὸ μέτωπον ἔχων κεκαλυμμένον ἀπὸ ἰδρώτα καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας χαρτοφυλάκιον· ἀλλ' εἰσθε κύριος ν' ἀνακαλέσητε τὴν ὑπογραφὴν σας· ἰδοῦ.

«Ο στρατιώτης οὗτος ἦτον ὁ 'Ροζέν.

— Προχώρησον, τῷ εἶπε ζωηρῶς ὁ Πιπὲ.

— Ναί, εἶναι ἀληθές τοῦτο, ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, λαμβάνων τὸ χαρτοφυλάκιον. Ναί, ναί, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς βαθέως συγκεκνημένης, τοῦτο εἶναι καλόν. Ἰδοὺ ἡ ἀτιμος αὐτὴ συνθήκη· καὶ τὸ ὄνομά μου παρυσιάζεται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου τούτου τῆς ἀνανδρίας καὶ ἀδικίας! ὦ! ποῖον μάθημα! ποῖον μάθημα!

— Πῶς ἔτυχε νὰ ἔχετε εἰς χεῖράς σας τὸ ἔγγραφον τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ σύμβουλος τὸν 'Ροζέν.

— Τίποτε ἀπλούστερον, ἐξοχώτατε· εἶχον ἀκούσει τὴν μετὰ τοῦ κόμητος Σπάρ συνομιλίαν σας· δὲν μοι ἦτο ὀυσκολον νὰ προφθάσω τὸν ἀγγελιοφόρον, καὶ τὸ ξίφος μου ἔκαμει τὸ ὑπόλοιπον.

«Ἡ Χριστίνα παρετήρησε τότε ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ νέου στρατιώτου ἐκαλύπτετο μὲ μανδύλιον· ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν μετὰ προθυμίας.

— Ἐπληγώθη, 'Ροζέν!

Ἄλλ' ἐκεῖνος στρέψων τὴν κεφαλὴν, δὲν κατεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ.

— 'Ροζέν, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, ἡ πρᾶξις σου εἶναι ὠραία· ἐπιθυμῶ ν' ἀνταμοιωθῇ διὰ λαμπροῦ τινος τρόπου.

— Εἶναι ἀνωφελές τοῦτο· δὲν μοι ὀρεῖσθε τίποτε, Μεγαλειότατε.

«Ο Κάρολος τὸν ἐθεώρησε μετ' ἐκπληξέως.

— Ἐξεπλήρωσα τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον μου, ἐξηκολούθησεν ὁ 'Ροζέν· δὲν ἔπραξα τίποτε διὰ τὸν Βασιλέα.

— Ὅστις ὑπηρετεῖ τὴν Σουηδίαν, ὑπηρετεῖ ἔμμε, ἀπὴντησεν ὁ Βασιλεὺς· θέλω νὰ μάθω ποῖαν ἀμοιβὴν ἐπιθυμεῖς.

— Μίαν μόνην, Μεγαλειότατε· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ δώσω τὴν παραιτήσιν μου.

— Τί διαλογίζεσαι;

— Δύω πράγματα μ' ἔκαμον στρατιώτην, Μεγαλειότατε, ἡ πρὸς τὸν Βασιλέα ἀγάπη μου καὶ ἡ ἐλπίς νὰ φέρω ὡς προῖκα ἓν ξίφος εἰς τὴν μνηστὴν μου· σή-

μερον δὲν ἔχω πλέον μνηστὴν, διότι ὁ Βασιλεὺς μοῦ τὴν ἤρπασεν.

Ἡ φωνὴ τοῦ 'Ροζέν κατεπνίγη· εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔτρεχον δάκρυα, τὰ ὅποια ματαίως ἐπροσπάθει νὰ κρατήσῃ.

— Ἐκεῖνοι, οἵτινες σὲ εἶπον τοῦτο, ἐψεύσθησαν, ἀνδρεῖέ μου, τῷ εἶπεν ὁ σύμβουλος. Ἡ Χριστίνα δὲν ἔπαυσεν οὐδὲ στιγμὴν νὰ ᾄδει ἀξία σου.

— Ὡ! ἐὰν ἦτο οὕτως! . . . ἀλλ' ὄχι, ἤκουσα καλῶς. . . ὑπηρετῶ, στρατιῶται, Κύριοι, πάντες ἦσαν σύμφωνοι, καὶ τὰ πικρὰ σκώμματα των ἔμεινον ἐδῶ, ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ὡς βάρος, τὸ ὅποτον μὲ πνίγει, τὸ ὅποτον θέλει μὲ θανατώσει.

— Ἀλλὰ, εἰς τὸν λόγον μου, εἰς ἐμὰ πιστεύεις; εἶπεν ἡ Χριστίνα.

— Εἰς τὸν λόγον σου . . . καὶ πρὸ πάντων μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἐνόμιζα ὅτι ἔπραττον ἱεροσυλίαν, ἐὰν δὲν ἐπίστευον εἰς αὐτὸν . . . εἰς τὸν λόγον σου, Χριστίνα . . . ὦ! θεώρησε τὸν Βασιλέα, ἰδὲ τὸν ἐρωθιῶντα καὶ χαμηλῶνοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰπέ μοι, ἐὰν δύναμαι νὰ σὲ πιστεύσω.

«Ο Κάρολος ἔκαμει ἐν βῆμα πρὸς τὸν 'Ροζέν.

— Ναί, ἀδελφὲ, δύνασαι, σοὶ τὸ δυνάμω ἐπὶ τῆς τιμῆς μου· εἰς μόνος ἐνοχος ὑπάρχει ἐδῶ, ἐγώ. Εἰς ὁλοθρίαν τινὰ στιγμὴν μέθης, ἡθυνήθην ἅπαξ νὰ διακινδυνεύσω τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, νὰ ὑδρίσω τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ προδώσω τὴν φιλίαν. Ἀλλὰ θέλω νὰ καλύψω τὴν Σουηδίαν μὲ τόσῃν δόξαν, καὶ τὴν Χριστίαν μὲ τόσους σεβασμοὺς, ὥστε θέλω προσπαθῆσαι νὰ λησμονήσῃτε ἀμφοτέρωι τὸ σφάλμα μου. Ὡς πρὸς σέ, 'Ροζέν, ἐξηκολούθησε τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἐπιθυμεῖς; . . .

— Μὴ τελειώσατε, Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ 'Ροζέν εἰς ἀνώτατον βαθμὸν συγκινήσεως· καὶ σὺ, Χριστίνα, συγχώρησόν με ἐὰν ἐτόλμησα νὰ σὲ ὑποπτεύω.

IV.

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην καὶ εἰς τὴν αὐτὴν αἵθουσαν, εἰς τὴν ἐποίαν εἶχε λάβει χώραν, Κάρολος ὁ IB' περικυκλωμένος ὑφ' ὄλων τῶν Κυρίων τῆς ἀκολουθίας του, ἐξαίρουμένου τοῦ Κόμητος Σπάρ, ἀπήγγειλεν, ἐν τῷ μέσῳ σεβερᾶς σιωπῆς, τοὺς ἀκολουθοὺς λόγους.

— Κύριοι, ἃς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Στοχόλμην, ὅθεν θὰ ἀναχωρήσωμεν μετ' οὐ πολὺ διὰ νὰ κάμωμεν ἐνάρخين τῆς πρώτης στρατείας μας. Ἐλπίζω ὅτι θέλετε διακρίνειν τὰ πάντα ἐδῶ, καὶ δόξα τῷ Θεῷ, κρῖνω δίκαιον νὰ σᾷ· δῶσω τὸ παραδειγμα. Προτὶ ὅμως εἰσέλθωμεν εἰς τὸ νέον στάδιον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ διατρέξωμεν, καὶ διὰ νὰ προσιμιάσω τοῦτο ἐπαξίως, διακηρύττω, ὅτι ἀπετάσσομαι διὰ παντὸς εἰς τὰς युγαίκας καὶ τὸν οἶνον, ὅστις μᾶς κάμνει νὰ χάνωμεν τὸ λογικόν μας· σύζυγός μου τοῦ λοιποῦ θέλει εἶσθαι ἡ δόξα, καὶ δὲν θέλω γνωρίσει ἄλλην μέθην παρὰ τὴν ὁποίαν προξενεῖ ὁ καπνὸς τοῦ τηλεβόλου.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Αλεξ.